LA PRAGA, ÎN MECIUL DUKLA—CELTIC

80 DE MINUTE DE DEZNĂDEJDE

Pentru stadionul Dukla din Praga, întîlnirea a doua din semifinalele C.C.E. dintre Dukla și Celtic Glasgow se va înscrie ca cea mai tristă, cu toate că totul era pregătit pentru o mare bucurie.

Cu tot frigul pătrunzător, tribunele stadionului erau aproape pline. O fanfară militară făcea onorurile casei, dăruind locului un aer suplimentar de sărbătoare și de optimism. Emil Zatopek, celebrul, fusese invitat și se afla în tribună cu mandat din partea conducerii clubului Dukla, de a-l felicita public pe Masopust pentru aniversarea a 15 ani de joc continuu sub culorile acestei echipe.

Pe oricare dintre spectatorii praghezi i-ai fi întrebat ce scor prevede, răspunsul era invariabil: 4—1, 3—0. Starea aceasta de încredere deplină în calificarea echipei lor preferate, se putea constata și din modul entuziast cu care spectatorii au întîmpinat-o la ieșirea în teren.

Fotbaliștii Duklei au intrat pe gazon aparent liniștiți. Pasul lor grav, umbra din priviri, nu aveau cum să fie sesizate din tribune. Masopust și colegii lui erau vădit îngrijorați. Trecuseră cu bine de Eisberg, de Anderlecht, de Ajax, învingătoarea Liverpoolului, dar după 1—3 la Glasgow presimțeau dezastrul.

Cînd arbitrul Dienst a dat semnalul începerii jocului, întreaga Duklă s-a revărsat ca o apă căreia i s-a ridicat stavila. Timp de 10 minute, în careul scoțian a fost un fel de infern, mingea neieșind decît rareori din dimensiunile lui. A fost singura perioadă din joc în care echipa Celtic a tremurat, îngrijorată realmente că va primi gol atît de devreme. Nu s-a întîmplat, totuși, dar meritul, în aceste 10 minute, nu le aparține. Simpson, portarul scoțian, a atins mingea doar atunci cînd a pus-o pe pămînt pentru a o degaja din colțul careului mic, pentru că, pe rînd, Strunc, Knebort, Vacenovsky și alți colegi de ai lor au trimis pe deasupra barei din poziții ideale. După aceste prime 10—12 minute s-a petrecut un fapt ieșit din comun: publicul s-a „stins" deodată, el fiind cel dintîi care a sesizat inevitabilul. Lipsit dintr-odată de suportul acesta moral, valul praghez a început să dea înapoi în fața zidului scoțian. Din acest moment și pînă la sfîrșit, întîlnirea Dukla-Celtic s-a desfășurat numai între cele două careuri, confuz și foarte dur. Două zvîcniri ne-au amintit că pe gazon se întreceau echipe de fotbal: una în min. 48 cînd Geleta — singurul fotbalist de la Dukla care a jucat bine — a avut o acțiune individuală splendidă, încheiată cu un șut „bombă" apărat de Simpson, și alta în min. 64 cînd a fost rîndul lui Viktor, portarul Duklei, să se remarce la un atac scoțian.

După cele 90 de minute regulamentare, elvețianul Dienst a pus capăt partidei. Rezultatul final, 0—0, însemna stop pentru Dukla spre finală. În tăcerea dureroasă care domnea pe stadion, explozia de bucurie a micului grup scoțian a căpătat o rezonanță deosebită. La Lisabona, Celtic va întîlni pe învingătoarea celei de a treia întîlniri dintre Inter și T.S.K.A. Sofia. Părerea unanimă a specialiștilor prezenți la întîlnirea de la Praga este aceea că formația scoțiană s-a calificat în dauna campioanei Cehoslovaciei datorită nu atît superiorității tehnice cît maturității tactice deosebite.

Nicolae SOARE

Dramaticul minut 43. Sarti este bătut de lovitura de cap a lui Ţanev dar va fi salvat de bara transversală

IMPRESII ALE TRIMIȘILOR NOȘTRI SPECIALI

PUTEA FI ELIMINATĂ „INTER" LA SOFIA?

Despre șansele lui Internazionale la Sofia în fața echipei—surpriză T.S.K.A. s-a vorbit, la moduri diferite, în trei etape: (I) înainte de partida retur, (II) în... timpul partidei și (III) după ea.

(I) Înaintea jocului, la „bursa pronosticurilor" exista un oarecare echilibru. Deși mulți „mergeau" cu Inter în virtutea demonstrațiilor anterioare pe terenurile adversarelor (cu precădere ultimele meciuri ale milanezilor cu Vasas, la Budapesta, și cu Real, la Madrid) existau destui care credeau în șansele fotbaliștilor sofioți. După acel răsunător 1—1, obținut în 10 oameni pe San Siro (se știe că în meciul-tur Raikov a fost eliminat de arbitrul Vlakoianis în min. 33) numeroși iubitori ai fotbalului gîndeau că VOINȚA echipei bulgare (ilustrată convingător la Milano) va avea cîștig de cauză în fața tehnicii superioare a lui Inter, mai ales că în ultima vreme formația milaneză prezenta simptome vizibile de lipsă de formă și de oboseală. La acest echilibru de pronosticuri vom adăuga și „duelul" declarațiilor dinaintea jocului, ale celor doi antrenori. HERRERA: „La Sofia se va decide calificarea. Vom ajunge în finală pentru că sîntem mai buni. T.S.K.A. este în orice caz sub valoarea lui Torpedo, Vasas, și Real. ORMANDJEV: „Și eu zic că la Sofia se va decide calificarea". Deși n-a spus cine se va califica, subtextul declarației antrenorului bulgar era evident: T.S.K.A. se va califica.

(II) În timpul partidei toată lumea a „uitat" pronosticurile. De ce? Pentru că factura, cursul jocului le dezicea. În prima repriză am văzut pe Inter urmărind să-și „poarte" adversara (prin încrucișări de zeci de pase de-a lungul dar mai ales de-a latul terenului) în scopul evident de a o obosi și de a cîștiga timp... Această prezumție este confirmată și de faptul că în primele 45 de minute jucătorii italieni N-AU TRAS NICI UN ȘUT SPRE POARTĂ! Pe de altă parte, T.S.K.A. atacă de o manieră atît de lipsită de consistență, ofensivele sale purtau în asemenea măsură pecetea întîmplării, încît greu puteai să vezi în echipa bulgară cîștigătoarea partidei. (În afara, bineînțeles, a unei șanse deosebite, cum ar fi putut fi cea din faza minutului 43 cînd mingea reluată din apropierea porții de către Ţanev a lovit bara).

În repriza a doua Inter, care pînă atunci stătuse în expectativă „în plasa" echipei bulgare, a preluat fără ostentație dar vizibil „trena" jocului. Au apărut acțiuni pe poartă și șuturi — patru în întreaga repriză dintre care trei pe spațiul porții — și în cele din urmă și golul lui Facchetti (min. 62), dintr-o fază simplă dar atît de clară și de precisă de parcă ar fi fost trasată pe calc. Inutil să spunem că din acest moment cota șanselor echipei bulgare se reducea la zero. A urmat însă un gol frumos, dar norocos, al lui Radlev — mingea s-a strecurat printr-o pădure de picioare — și iată cele două echipe din nou la egalitate.

(III) Post-factum, majoritatea comentatorilor bulgari au apreciat că T.S.K.A. se poate considera mulțumită cu acest al doilea rezultat de egalitate. Explicațiile acestei concluzii? Jocul ineficient al „II-lui" sofiot dar mai ales înghețata senzație a eliminării resimțită acut în ultima parte a jocului de întreg stadionul Vasil Levski.

După meci, majoritatea celor care au urmărit jocul considerau că Inter a avut și ar fi avut mai multe șanse de victorie. Subscriem acestei păreri dar susținem totuși că T.S.K.A., ÎN FORMĂ, PUTEA ELIMINA PE INTER. Argumente: jucătorii italieni au expediat în 90 de minute DOAR PATRU ȘUTURI (față de 12 ale bulgarilor) SPRE POARTĂ. Reiese cu evidență lipsa lor de „dispoziție" în atac. Iar în apărare am văzut un Sarti nesigur, rău plasat și „bîlbîit" la multe intervenții (nu întîmplător era încontinuu încurajat de coechipieri), un Burgnich depășit destul de ușor (el oprind de 8 ori prin fault înaintașii adverși), însuși bătrînul Picchi părînd mai puțin stăpîn pe sine în situații destul de simple, lipsite de reală dificultate.

La concluzia că Inter putea fi eliminată la Sofia de o T.S.K.A. în formă ne conduc, indirect, și opiniile exprimate la sfîrșitul partidei de către următorii: Avocat GIUSEPPE *PRISCO (vicepreședinte al clubului Internazionale):* „La Sofia, Inter n-a fost Inter. Am jucat slab. Firește sîntem mulțumiți de rezultat". *Dr.* GIANMARCO MORATTI *(fiul președintelui lui Internazionale):* „Rezultatul ne satisface. În forma în care se află Inter și cu Mazzola convalescent nu puteam pretinde mai mult". ANGELO ROVELLI *(de la „Gazetta dello sport" din Milano):* „Mai ales față de destășurarea jocului în repriza întîi, rezultatul este bun pentru Internazionale".

*

Vom încheia aceste rînduri remarcînd ceea ce presa bulgară consideră (pe drept cuvînt) că este, totuși, o performanță a echipei T.S.K.A.: În ultimele șase meciuri din Cupa Campionilor Europeni — cu Torpedo Moscova, Vasas Budapesta și Real Madrid — Internazionale a pierdut un singur punct (0—0 cu Torpedo, la Moscova) și a primit un singur gol (în meciul de la Milano cu Vasas, scor 2—1 pentru Inter) în vreme ce în primele două partide cu echipa sofiotă A PIERDUT DOUA PUNCTE și A PRIMIT DOUĂ GOLURI. Să recunoaștem, aceste două realizări nu-s la îndemîna oricui...

Marius POPESCU

FOTBAL PE TEREN ACOPERIT ȘI PE... GAZON SINTETIC!...

Nu de mult la Houston, în Texas, s-au întîlnit într-un meci amical două echipe de renume: Real Madrid și West Ham. Rezultatul se cunoaște: 3—2 pentru Real.

Ceea ce este interesant de subliniat îl constituie faptul că partida a avut loc pe un teren acoperit: Dar n-a fost singurul amănunt mai interesant. Cîmpul de joc a prezentat și el o caracteristică inedită: o parte era un fel de teren tare, alta era acoperită cu un gazon din... material plastic.

La înapoierea în Europa, jucătorii celor două echipe au făcut aproape aceleași remarci: și unii și alții au fost stînjeniți de aerul închis și și-au regăsit cu greu ritmul respirației, mai ales cei din atac care fac eforturi mai bruște și mai violente. Fotbaliștii englezi s-au plîns, pe de altă parte, de gazonul sintetic, pe care alunecau, nemaiștiind cum să-și păstreze echilibrul. „Cînd am jucat însă, pe teren bătut, atunci am reușit să remontăm de la 1—3 la 2—3", au adăugat ei.

În legătură cu jocul, merită consemnată o declarație a lui Greenwood, managerul lui West Ham: „Am fost uimit de ceea ce au putut să facă spaniolii din punct de vedere tehnic. La acest capitol noi avem mult de învățat de la ei. Spaniolii au o suplețe, o dexteritate, un sens al spectacolului pe care le admir și pe care noi va trebui să le dezvoltăm la jucătorii noștri". Și asta o spune un antrenor din țara campioană mondială...

---

am discutat tactica pe care o vom adopta. Cu fiecare clipă cu care se apropia ora de începere a meciului, creștea și nervozitatea mea. Îmi era teamă că voi dezamăgi. În cabină m-am îmbrăcat în tăcere. Cînd am apărut pe teren și am văzut în jurul meu peste 100.000 de spectatori, m-am emoționat.

Mi-am amintit de acea finală pierdută cu echipa A. C. Milan pe același stadion, cu cinci luni în urmă. Colegii de echipă și-au dat seama că sînt nervos și au căutat să mă calmeze.

Cu toate că ni s-a spus că rezultatul nu are nici o importanță, ultimele secunde înaintea partidei le-am trăit cu teamă și înfrigurare.

În afara celor 100.000 de spectatori de pe stadionul Wembley mai erau și alte 250 de milioane de spectatori din 23 țări din Europa care urmăreau această partidă, prezenți în fața aparatelor de televiziune.

Într-adevăr, era vorba de o mare sărbătoare a fotbalului mondial și nu-i de mirare că stadionul Wembley a înregistrat cea mai mare concentrare de ziariști din istoria sa. Aș putea spune că cei 530 de ziariști așteptau ca pe ghimpi începerea partidei.

La ieșire, ne-am așezat în ordinea alcătuirii echipei de către Riera: în poartă *Iașin*, la apărare *Djalma Santos*, cehoslovacii *Pluskal* și *Popluhar* și *Schnellinger* din R.F. a Germaniei, în linia de mijloc: scoțianul *Law* și cehoslovacul *Masopust*, la înaintare francezul *Kopa*, *Di Stefano*, eu și *Gento*.

Am jucat numai în prima repriză și, după părerea mea, acceptabil. Mi-a părut însă foarte rău că n-am putut juca la valoarea mea adevărată. Cred că în condiții normale aș fi marcat unul sau două goluri, ceea ce ar fi fost minunat. De aceeași părere a fost la sfîrșitul partidei și Riera și nu numai el, ci și Di Stefano, pe care l-am auzit declarînd unei ziariste:

„Știți, eu cram sigur că Eusebio va marca. Este un jucător pe care îl cunosc foarte bine și-l apreciez foarte mult. Fără îndoială, este unul dintre cei mai buni fotbaliști din lume. Ce păcat că nu este în cea mai bună formă".

Da, era păcat, fiindcă în condiții normale, alta ar fi fost situația. Ziariștii au fost de acord că am fost cel mai periculos atacant, fapt confirmat după terminarea partidei și de către portarul englez Banks, care a declarat că dintre toți atacanții echipei FIFA, eu am fost acela care i-am lăsat o impresie deosebită și i-am făcut multe clipe grele.

Ne-am înțeles bine în cîmp, chiar dacă nu mai jucasem niciodată împreună și fără îndoială că colegii mei au încercat să mă înțeleagă și să colaboreze cu mine, așa cum am încercat și eu să-i înțeleg și să colaborez cu ei. În această privință meciul mi-a lăsat cea mai frumoasă impresie. Fernando Riera îmi declarase în secret că cu voi juca tot meciul. Soarta însă a vrut altfel. În timpul jocului, cînd îmi disputam balonul cu fundașul central al echipei Anglici, Norman, de la echipa Tottenham, acesta m-a atacat destul de tare, însă în limitele regulamentului. Am căzut și mi-am prins în cădere piciorul sub mine. Am simțit o durere ascuțită. Se părea că m-am accidentat și nu voi mai putea continua partida, lucru care s-a și confirmat apoi.

La pauză, m-am dus la Riera și i-am spus că nu voi putea să joc pînă la sfîrșit. Aceasta a fost singura amintire neplăcută din tot timpul petrecut la Londra.

În prima repriză, tabela de marcaj a rămas albă, în ciuda celor cîteva șuturi ale mele care, cu puțină precizie, puteau însemna goluri. Meciul a fost decis în repriza secundă, cînd echipa Angliei a cîștigat cu 2—1.

SOLDAT ȘI FOTBALIST

După întoarcerea de la Londra, abia am avut timp să gust din onoarea care mi-a fost făcută prin introducerea mea în echipa FIFA cînd a intervenit o nouă schimbare în viața mea. Noua activitate nu avea nimic comun cu stadionul și suporterii. În locul tricoului cu culori vii, care mi-au adus popularitate în țară și străinătate, am îmbrăcat uniforma armatei portugheze.

25 octombrie 1963. Ora 10 dimineața. Condus de un funcționar al secției de fotbal a clubului Benfica, m-am prezentat la cazarma regimentului de artilerie antiaeriană din Queluz. Aici am întîlnit alți fotbaliști renumiți ca: Jacinto, Pedras și Calado de la Benfica, Fonseca și Ferreira Pinto de la Sporting, Esteves de la Belena, Feijao și Jose Carlos de la Seixal. Mă uitam de jur împrejur, îi priveam pe toți. Încercam să ghicesc cum arată această lume nouă care mă aștepta. Cînd am fost recunoscut și de ceilalți recruți, am citit pe fețele lor un fel de veselie, de parcă ar fi cîștigat lozul cel mare.

(Va urma)

Traducere de V. BENCOVSCHI
(După versiunea în limba cehă din revista KOPANA)

Fotbal

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
Redacția și ad-ția: București, Bd. Mărăști 26, raionul 30 Decembrie, telefon 17.55.18

COLEGIUL DE REDACȚIE

Constantin Chiriță, Ștefan Covaci, Gh. Ionescu, Ion Lupaș, Pavel Marcu, Aurel Neagu (redactor șef), **Angelo Niculescu, Andrei Rădulescu, Constantin Teașcă, Dumitru Tomescu, Stelian Trandafirescu** (redactor-șef adjunct), **Radu Urziceanu** (secretar general de redacție), **Emerich Vogl, Ion Voica, Ion Voinescu.**

Prezentarea grafică **Liviu Bobocea**